

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'20. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA LLIBERTAT Y L' OBRER.

o 'ns cansarem may de repetirho, per lo mateix que son molts los que s' empenyan en olvidarho: a la llibertat se deuben los més grans beneficis de la civilisació y ella completará la seva obra, redimint al obrer, ó tindrem de confessar que no hi ha per ell redenció possible. «La llibertat es sols un medi» diuhen los que més tractan d' escatimar las virtuts de la llibertat. Pero aixis y tot: ¡quin medi més poderós y més insustituible! També es un medi l' atmosfera, un medi per respirar; també son un medi ls aliments, un medi per nutrirse. Baix un punt de vista determinat, totes las cosas del mon son medis.

Apliquém la llibertat a las idees: que totes surtin a la llum, que pugnin y 's controverteixen tant com vulgan, y las bonas se sobreposarán sempre a las dolentas, per danyinas que semblin. No hi ha idea danyina, quan pot ser contrastada públicament. Una idea fosca, subterrànea, treballant sordament, pot produhir una catástrofe, com la pólvora apilotada en un siti estret. Escampeu eixa mateixa pólvora, caleuhi foch, y no produhirá cap explosió: una flamarada, una fumera, l' olor torta de la combustió... y al poch rato, res.

Per aixó, a la pretensió de un senador espanyol que deya l' altre dia: «Es precis aniquilar al anarquisme», respondrem nosaltres, tan enemichs de las utopias, com amichs de la llibertat: «La millor manera de aniquilarlo consistirá en no perseguirlo, mentres no traspassi ls límits legals de la propagandá.» Perque, perseguir a una idea, per funesta que sembli, equival a transformatla en passió, y las passions son, en tot cas, més temibles que las idees. Las llagas no 's curan exacerbantlas: las llagas socials no s' alivian provocant la gangrena. La persecució las encona; la llibertat las cicatriza. La forsa del Estat no deu emplearse may en cohibir idees, sino sols en reprimir fets ilicits. Contra la forsa, la forsa, sí; pero contra las rahóns, res més que la rahó.

Aixis ho exigeix lo sistema liberal, en defensa del qual cent generacions han derramat la sanch de las sevas venas, fins a lograr implantarlo com a condició de vida, sense la qual l' home desmereix, pert la seva dignitat, veu minvar las sevas energias, y 's converteix de ser de rahó en element passiu; de senyor en esclau. A la esclavitut quedaria reduhit, sens dupte, si aquest se deixava conduhir cegament y 's feya prosselit de certlas teorías mal fundadas, que pugnan ab la mateixa naturalesa humana, per lo mateix que pugnan ab la llibertat. Los progressos socials se verifican lentament, per la

mateixa complicació de la máquina universal. Fer creure al obrer qu' en un moment donat, pot veure transformada la seva sort per obra y gracia de tal ó qual teoria, implantada a despit de tots los obstacles y prescindint de totes las consideracions, es enganyarlo miserablement, y conduhirlo al precipici.

Parlarli a cada punt de revolució social, com de la cosa més sencilla del món, es exposarlo a que al intentar realisarla, 's destrossi en las formidables resistencias que provocaria, ó a que, si de moment triunfava, trobés en lo mateix desconcert que 'l desquiciament hauria produhit son pitjor càstich, veient elevarse un tirá qualsevol que, en nom dels interessos del ordre, may tan imperiosos com quan naufragan, esborraria fins lo recort de la llibertat.

¡Valent conquista pels obrers, que tant necessitan de la idea liberal!

La llibertat suprimi la esclavitut, la llibertat emancipá als siervos de la Edad mitja: la llibertat moderna ha acabat ab los privilegis dels gremis.

—Oh—diuhen alguns—precisament los gremis eran l' amparo del obrer.

Es cert: eran l' amparo del obrer privilegiat; pero no tots los que trucavan a la porta dels gremis eran rebuts, y per aixó sucumbiren, perque 'ls més necessitavan, no aquells obstacles artificials, interposats al progrés y a la justicia, sino un camp obert a totes las aspiracions y a totes las iniciativas, un camp de lluyta honrosa garantida per la mateixa llibertat. Menos eran llavors los agrements que son avuy las classes mitjas, y aixis com las portas dels gremis estavan tancadas herméticament, las de las classes mitjas permaneixen obertas de bat a bat pera tothom que tinga alé y condicions suficients per arribarhi.

En aquell temps no podia existir l' estimul que determina avuy lo gran vol que ha pres la producció y ab ella la prosperitat general.

De manera que tractar avuy de trabar lo treball per medi de una reglamentació absoluta practicada per l' Estat, equival a olegar las iniciativas individuals, matar tots los estimuls de la activitat productora, detenir lo progrés y mermar la llibertat. Per aquests medis, en lloch de pujar, baixaria 'l nivell de las classes treballadoras. Los mateixos obrers renegarian l' endemá d' haverse ficat en un camí, en lo qual cada pas seria un entrebanch.

Al Estat no se li ha de demanar més que las midas protectoras de la higiene y la salubritat del operari, una gran instrucció que elevi la cultura general y técnica del treballador y un gran respecte al dret de associació, palanca poderosa que serveix ja pera reprimir quan siga necessari 'ls excessos del capital, ja pera marxar en bona armonia ab aquest, sempre que donga al treball la importancia que li es deguda, lo qual ho farà fins per egoisme, en quant lo treball no s' excedeixi en las sevas pretensions.

Fora de aquesta, no té l' Estat altra missió que cumplir. Separarse de aqueixas atribucions, es separarse de la rahó, per lo mateix qu' es separarse de la llibertat.

P. K.

ALICANT ha tributat una manifestació de dol a Maissonnave, com may se 'n havia vist altra de igual en aquell poble.

La població en massa acudi a rebre 'l cadáver: se suspendé lo comers, se tancaren las botigas. Alicant semblava una familia de 40,000 individuos,

afectada per la mort repentina del seu pare.

Y es que Maissonnave era més que un gran republicá.

Maissonnave era l' honradés personificada.

Son molts los treballadors de Sampedor, que a causa del paro, recorren la comarca implorant caritat.

L' espectacle es trist, deplorable a tot serho. Senyors fabricants de Sampedor. ¿Volen dir que no existeix un medi per evitar aquesta vergonya?

Los que jugan ab la credulitat del pobre obrer la saben molt llarga, ó a lo menos aquesta vegada han trobat la manera de despertarla.

—Parlantli de teorías enrevessadas—s' han dit ells—no 'n traurém res. L' obrer no 'ns entén: per lo tant l' obrer no 'ns segueix. Busquem una cosa sencilla y que l' engresqui. Y van trobar la fórmula de las vuyt horas.

¡Las vuyt horas!

¡Qué més voldria tothom! treballar poch y guanyar molt.

Ja vindrá dia que aixó será possible. La major facilitat de producció exigirá menor esfors; pero aixó vindrá per si mateix, com han anat venint tots los progressos y totes las milloras. Volerho lograr a la vegada y pretendre establirho com a norma de totes las industrias y com a pauta de tots los paissos, no pot ocasionar res més que una perturbació estéril.

Homes politichs que paguéu tribut, no al triunfo desinteressat de las idees, sino a la satisfacció dels apetits materials, vosaltres sou la causa de que l' obrer somihi únicament en las ventajás de carácter positivu.

Y vosaltres conservadors, que voldriau que ningú s' ocupés de politica, per dominar al poble ab mes desembrás, aquí teniu la qüestió social, que 'hà sustituhit a la politica.

A veure com ho feu per espolsarvosla.

Los conservadors diuhen:

—A garrotadas.

Los liberals responém:

—Qui pega, reb. En cambi, qui convens, vers.

Entre exrangers y utopistas,
uns pagant y altres cobrant,

si l' obrer no s' espavila,
al últim l' aixafarán.